

Nr 37.

Uppläst och godkänd i Första kammaren den 9 mars 1912.

» » » i Andra kammaren den 9 mars 1912

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t i fråga om införande af stadgande om efterbeskattning i förordningen angående bevilning af fast egendom samt af inkomst.

(Bevillningsutskottets betänkande nr 10.)

Till Konungen.

Vid innevarande års riksdag har af enskild motionär framställts förslag, »att Riksdagen ville genom skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes utarbета och till Riksdagen framlägga förslag till ändring eller tillägg i gällande kungl. förordning angående bevilning af fast egendom samt af inkomst på så sätt, att där införes stadgande om efterbeskattning i hufvudsaklig öfverensstämmelse med det i inkomst- och förmögenhetsskatteförordningen befintliga.»

Föreskrift om efterbeskattning i anledning af oriktig eller underlåten uppgift till taxering finnes meddelad endast i afseende å inkomst- och förmögenhetsskatten men icke beträffande den allmänna bevilningen och efter denna beräknade kommunala afgifter.

Efterbeskattning, som här är i fråga, infördes i vårt skattesystem först 1902 i sammanhang med och såsom naturlig konsekvens af den

obligatoriska själfdeklarationen. Ehuru den sistnämnda själfället blef grundläggande äfven för bevillningstaxeringen, infördes stadgandet därom allenast i den nya inkomstskatteförordningen, där också stadgandet om efterbeskattning fick sin plats, med tillämplighet endast å inkomstskatten. Förslag i samma riktning som föreliggande motion, men mera vidtgående, väcktes vid 1904 års riksdag af enskild motionär, som föreslog, att 10 § 1 mom. i då gällande bevillningsförordning skulle få denna lydelse: »Inkomst af kapital och arbete taxeras för det löpande året; dock må taxering af inkomst, som af ett eller annat skäl undgått beskattning under det år taxering rätteligen bort ske, kunna taxeras följande året.» Bevillningsutskottet afstyrkte motionen af skäl, som dock sakna direkt intresse för nu föreliggande ärende, och båda kamrarna biföllo utskottets hemställan.

Vid 1910 års skattelagsreform blef inkomstskatteförordningens bestämmelse om efterbeskattning öfverflyttad i den nya förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt och, i hufvudsak oförändrad, tillämpad å denna skatt. Härigenom erhöll regeln om efterbeskattning en vidgad betydelse, i det densamma, efter det bevillningen ej längre kulle utgå till staten, blef gällande för hela den direkta beskattningen till staten. I bevillningsförordningen, som bibehölls blott af hänsyn till den kommunala beskattningen och i afvaktan på dess blifvande omläggning, infördes däremot icke någon motsvarande bestämmelse.

Ifrågavarande åtskillnad mellan de båda beskattningsförordningarna och, såsom följd däraf, mellan skattskyldigheten till staten och till kommunen synes Riksdagen icke vara grundad på verkliga sakskalet, men kunna under vissa förhållanden leda till uppenbara oegentligheter i beskattningshänseende. Enligt hvad upplyst blifvit, saknas ej exempel på, att frånvaron af kommunal efterbeskattning beredt skattskyldig möjlighet att genom oriktigt uppgifvande af sin inkomst vinna obehörig minskning i sina kommunalutskylder. Det har vid frågans behandling inom riksdagen icke varit tillfälle att bedöma, i hvilken omfattning fall af hithörande art förekommit, men tydligt är, att afsevärda skattebelopp på detta sätt kunna undandragas kommunen.

Redan det af kommunalskattekommitterade år 1900 afgifna betänkandet upptog såväl i förslag till bevillningsförordning som i den föreslagna lagen angående kommunal taxering och skattskyldighet stadgande om efterbeskattning, som, i hufvudsak oförändradt, sedermera, på sätt ofvan antyds, infördes beträffande inkomstskatten och nu återfinnes

i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt. Något hinder för att nu oberoende af den pågående kommunalskatteutredningen införa ett dylikt stadgande i bevillningsförordningen förefinnes icke. En dylik åtgärd förutsätter nämligen icke några ändringar af förordningen i öfrigt. Vid sådant förhållande synas goda skäl tala för, att man utan att afvakta utredningens resultat vidtager den af motionären föreslagna förändringen och genom åvägabringande af likformighet i förevarande afseende omöjliggör ofvan antydda oegentligheter.

Med anledning af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i gällande förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst, att däri införes stadgande om efterbeskattning i hufvudsaklig öfverensstämmelse med motsvarande bestämmelse i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Stockholm den 9 mars 1912.

Med undersätlig vörndnad.
